

Medlem for Københavns 3die Valgekreds kunde passende have sagt: „saa vil jeg dog henlede det høje Tings Opmærksomhed paa, at det ærede Medlem kan ikke være nogen Viser for eller Angiver af, hvad jeg „passende“ kan sige. Det ærede Medlem begyndte med det i sit første Foredrag og fik straks en lille „Klokke“ fra Formanden med en Paamindelse om, at det var ikke et heldigt Udtryk. Lad os da hellere lade være med den Slags! Lad hver synge med sit Næb, det ærede Medlem med sit og jeg med mit, og lad os gøre vort Bedste hver for sig. Jeg er for øvrigt ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem har gjort sit Bedste. Men saadan som „det bedste“ er kommet frem i det Produkt, der foreligger i Udvalgets Betænkning og Indstilling, maa jeg rigtig nok sige ligesom Peder Syv, at „det bedste er ikke for godt“. Jeg synes, det er temmelig tarveligt. I daglig Tale vilde jeg maaske have brugt et stærkere Udtryk, men her i Salen siger jeg kun: det bedste er ikke for godt. Det er slet ikke godt. Det er mærkværdigt, hvordan der, naar det ærede Medlem fra Viborg skal argumentere og læse op og fremdrage andres Synder, kan komme en Blanding frem af alt muligt, baade det, som hører til, og det, som ikke hører til. Ræsonnementer, der løbe saa stærkt ved Siden af Sagen, som nu f. Eks. det om, hvad jeg passende kunde have sagt. Det rammer jo helt ved Siden af, her kan det ærede Medlem ikke give mig nogen som helst Anvisning.

Det ærede Medlem omtalte, at jeg fremdrog en saakaldt ulovlig Tillægsliste, og sagde, at denne kunde have indgribende Betydning for Valgets Afgørelse. Det ærede Medlem kastede mig ogsaa i Næsen, at heller ikke ved mit Valg var alt lovligt, thi der var talt op efter en forkert Metode. Men de to Ting have intet med hinanden at gøre, fraset, at det sidste Spørgsmaal ikke foreligger her. I det ene Tilfælde er Sagens Centrum: om Afstemningen er foregaaet paa lovlig Maade, saa vi faa et lovligt Resultat, i det andet Tilfælde er Afstemningen foregaaet paa lovlig Maade, og vi have faaet et lovligt Resultat. Om der er en Stemme mere eller mindre, kunne vi konstatere ved at tælle efter; det kan nøjagtig bevises ved ny Optælling. Hvis den ikke er foregaaet paa lovlig Maade, tager man Stemmesedlerne og tæller om igen en, to, tre, saa længe man kan holde ud, indtil man kommer til et Resultat, som — mellem os sagt — maaske heller ikke er rigtigt, for ved mit Valg bleve Stemmerne først talte op af

Valgbestyrelsen, som kom til ét Resultat, siden bleve de talte op af de tilbageværende Medlemmer af Valgbestyrelsen og min Modkandidats Tillidsmænd og mig og en Fuldmægtig i Magistraten, og vi kom til et nyt Resultat. Saa sendte Indenrigsministeriet det hele op til Kriminalretten, for at de ogsaa skulde tælle Stemmerne efter der. Der viste det sig, at der var en Mand, der havde stemt paa mig og motiveret sin Afstemning ved bag paa sin Stemmeseddel at skrive: „Og ner med Militæren“. Det havde ingen af os opdaget før. Selvfølgelig blev den Stemmeseddel kasseret. Men da Afstemningen var lovlig, og da der var Majoritet, var det lige-gyldigt, om der var en eller to Stemmer mere eller mindre, og Sammenstillingen halter altsaa.

Men da nu det ærede Medlem læste op de kønne, træffende Ord, som Reformpartiets Ordfører fremkom med i 1898 her i Tinget under Bifald og saaledes, at det blev taget til Følge ved den senere Afstemning, kunde han passende samtidig have gjort opmærksom paa, at Spørgsmaalet om Valgliste og Tillægsliste var ogsaa oppe den Gang, og den daværende Ordfører siger nederst Sp. 70 nogle træffende Ord om, hvad Sogneraadet maa gøre, og hvad det ikke maa gøre, og at det ikke saadan kan blive ved at lave Lister paa egen Haand, og saa fortsætter han: „Det er ganske rene og klare Ord, og et Sogneraad kan ikke opføre en eneste Mand efter den første Marts, naar det ikke sker paa den i § 13 anførte Maade; og der er god Mening deri, thi et Sogneraad skulde dog ikke have Lov til ukontrolleret at sidde og lave Valgliste efter sit eget Forgodtbefindende — det vil man dog ikke kunne finde sig i —, Valgliste, som skulle gælde et helt Aar for et eller flere Valg.“

Saa er der blevet sagt ligesom i Dag: Hvad skulle vi gøre, naar Valglisterne underkendes, og Valget underkendes? Saa skal det gaa om efter de samme Lister. Den daværende Ordfører, som Reformpartiet havde, var en ganske fiks Mand, som havde Øje for det hele. Han saa ogsaa dette og var i Stand til at svare derpaa, og han svarede derpaa: „Dertil vil jeg sige, at hvis ikke den ene af Parterne har et større Flertal end denne Gang, saa maa det vedblive at gaa om, der er ikke andet at gøre. Og hvis saa den, der kommer ind, atter er valgt ved Stemmer, som ikke ere lovlige Stemmer, saa faar den Mand ikke sit Valg godkendt. Jeg antager, at